

[Henry Christensen.]

at knytte en enkelt bemærkning til finansministerens betragtning om indkomspolitikken og byrdefordelingen, og jeg kan tage mit udgangspunkt i det sidste, hr. Per Hækkerup sagde.

Se, jeg tror ikke, at nogen for sin fornøjelses skyld eller noget i den retning kan være interesseret i at forsøge at føre indkomspolitik eller foretage indgreb i en dyrtidsregulering. Jeg går ud fra, at når regeringen har foreslået det og LO er gået ind for det, så har det én eneste begrundelse, nemlig at man ønsker at modvirke den voksende tendens til arbejdsløshed. Når man nu har forhandlet om og tilvejebragt en indstilling om nødvendigheden af at begrænse virkningerne af dyrtidsreguleringen, så er det ud fra en erkendelse af, at vi befinder os i en økonomisk situation med omkostningsstigninger og med begrænset konkurrenceevne, der betyder, at nok kunne man stå på sin ret, men man ville ikke få noget værdifuldt ud af at stå på sin ret. Hvis man fastholder, at man skal have begge dyrtidsportioner udbetalt, ja, så betyder det, at man må se i øjnene, at man får en tilsvarende vækst i prisstigningerne; man får ikke noget for denne ret, men man skaber en risiko for eller sandsynlighed for øget arbejdsløshed. Det tror jeg også er socialdemokratiets argumentation.

Vi er altså i den situation — finansministeren og jeg er jo begge lønmodtagere — at i indeværende år vil vores indkomst ikke — så lidt som de fleste andre lønmodtagers indkomst — gå ned, den vil gå op, den vil gå 10 pct. op. Det er spørgsmålet, om den skal gå 10 eller 12 pct. op. Finansministeren giver afkald på de to sidste procents stigning; og hvis man vil diskutere indkomspolitik, tror jeg, det var mere redeligt, om man ganske klart sagde: når vi skal føre indkomspolitik i Danmark, er det af hensyn til Danmarks økonomi, til produktion, til afsætning og til beskæftigelse, og det kan ikke danne begrundelse for, at man samtidig pålægger noget, der

i princippet er en særbeskatning af en række af de grupper, hvis indkomster i forvejen er ramt stærkt og i modsat retning. Det er her, finansministerens indkomspolitiske vurdering efter min opfattelse svigter. Hvis finansministeren ikke kan erkende det, så fjerner han forståelsen for og grundlaget for, at der også i fremtiden kan føres nødvendig indkomspolitik i Danmark.

Dermed vil jeg også gerne sige til hr. Per Hækkerup, at de argumenter, vi har gjort gældende her, er de samme argumenter, vi gjorde gældende ved første behandling, og som vi gjorde gældende under udvalgsbehandlingen. Men regeringens og regeringspartiets svar, når man spurgte, om dette kunne få regeringen til afgørende at ændre sine forslag, var jo et klart nej; og som det fremgår af betænkningen, var svaret det samme fra de to medlemmer, der i udvalget repræsenterede SF. Dette er stillingen, og dermed tror jeg det er klarlagt. Hvis regeringen afgørende ændrer standpunkt og siger: nu vil vi opgive væsentlige dele af vort forslag — ja, bevares, så vil jeg opfordre dem til at komme og sige til.

Poul Møller: Nogle ord om besparelser er jo også blevet sagt her i dag. I den forbindelse glædede det mig, at hr. Hilmar Baunsgaard fremførte den samme tanke, som jeg havde fremført under første behandling, nemlig om en begrænsning af udvidelsen af statens boligfond. Det glædede mig derimod ikke at høre hr. Per Hækkerups kommentar dertil, for det er så typisk, at når man nu taler om dette beløb, så siger hr. Per Hækkerup: vi kan ikke gå med til at skære den ned. Ja men der er ikke tale om at skære den ned, der er tale om, hvilken stigningstakt den skal have. Den er 90 mill. kr. i dette finansår. Vi har tilbudt, alle tre borgerlige partier, ved vores afstemning i foråret, at den stiger til 150 mill. kr. næste år. Der er altså tale om en stigning, men det er ikke nok for regeringen. Den skal stige til 400 mill. kr. næste år. Derfor er det, jeg vil sige, at vi